

і підтримку операційною системою бажаних властивостей. В іншому випадку вони мають піддаватись необхідним корективам.

Управляємо підсистему операційної системи можна визначити як сукупність елементів і зв'язків між ними, на які здійснюється управлінський вплив з боку управляючої підсистеми. До них відносяться предмети праці, засоби виробництва, виробничий персонал та інші елементи операційного процесу.

Не зважаючи на певну умовність поділу операційної системи організації на відповідні підсистеми і елементи, оскільки їх розмежування є достатньо відносним, це дає можливість операційним менеджерам краще зрозуміти їх взаємозв'язки, характер впливу на властивості операційної системи і, таким чином прийняти ті рішення, які сприятимуть набуттю операційною системою бажаних для даних умов її функціонування властивостей.

Список літератури

1. Трут О.О. Операційний менеджмент: підручник. Київ: Академвидав. 2013. 348 с.
2. Михайловська О.В. Операційний менеджмент. Навчальний посібник. Київ: Кондор. 2008. 550 с.
3. Плотніченко С.Р., Безверхня Ю.В. Операційний менеджмент в системі управління підприємством. Зб. наук. праць Таврійського державного агротехнологічного університету (економічні науки). 2016. № 1. С. 59-61. URL: http://nbuv.gov.ua/UJRN/znptdau_2016_1_13

УДК 330.32/.35:658.14/.16

Однорог М.А., канд. екон. наук

Білоцерківський національний аграрний університет

Проблеми оптимізації структури капіталу підприємства

Метою дослідження є проблеми оптимізації структури капіталу підприємства. Оптимізація структури капіталу є необхідною умовою адаптації підприємств незалежно від галузі економіки, до якої вони належать, до змін в розвитку економіки.

Ключові слова: капітал, оптимізація, структура, управління, ефективність.

Необхідність комплексної системи управління майном підприємства та стійкі позитивні результати з точки зору періодичного виникнення економічної кризи вимагає глибокого вивчення причинного зв'язку та механізму формування показників результативності діяльності суб'єкта господарювання, вдосконалення існуючих та розвиток нових підходів до проблеми адекватності фінансової діяльності та збалансованості підприємства, оптимальної його структури та джерел фінансування.

Вирішення питань управління ефективністю щодо структурування капіталу потребує переосмислення теоретичної концепції «структури

капіталу підприємства», необхідно провести аналіз факторів формування капіталу та практична розробка його оптимальної структури.

Досягнення оптимальної структури капіталу реалізується засобами адекватної системи управління підприємством. Кожному підприємству доцільно розробляти політику засновану на стратегії формування капіталу. Однак максимальна ефективність управління структурою капіталу може бути досягнута за умови систематичного підходу та раціонального поєднання стратегічних і тактичних заходів.

У зв'язку з цим важливим завданням досліджень є синтез теоретичних основ обґрунтування конкретних практичних рекомендацій щодо вдосконалення методологічних підходів до вирішення цієї проблеми в сучасних умовах економічного розвитку. Ефективність підприємства залежить від належної стратегія управління капіталом, важлива складова тут полягає в оптимізації його структури. Отже, основним завданням керівництва має бути формування найбільш відповідної структури капіталу підприємства для забезпечення ефективності господарської діяльності.

У процесі економічного розвитку в Україні потреба в капіталі кожного підприємства зростає. Вивчення характеристики капіталу, економічної субстанції та її структури, а також необхідність та практичне значення доводить, що капітал є основою для розвитку підприємств в Україні.

На сучасному етапі розвитку економіки стабільність та економічне зростання підприємства залежать від його фінансової спроможності, яка також забезпечується конкурентоспроможністю та здатністю до оновлення основних фондів.

У процесі економічного розвитку на підприємстві існує потреба у зростанні капіталу, формуванням фондів, що забезпечуються як власними, так і позиковими кошти.

На наш погляд, також виникає потреба в позикових коштах при розширенні частки ринку підприємства, модернізації виробництва, освоєння нової продукція та багато іншого.

Тобто, у підприємства, що має фінансові зобов'язання існує необхідність залучення коштів. Реалізація цільової компанії вимагає як мінімум постійного фінансування. Часто на практиці короткостроковий позиковий капітал є тимчасовим джерелом активів на підприємствах, які не мають достатнього власного капіталу і не можуть отримати довгострокові позики. Це мінімальний оборотний актив підприємства, який може йому знадобитися за різних тимчасових або випадкових обставин. Фінансове становище підприємства є задовільним, якщо воно має достатню кількість найбільш мобільних активів, тобто активів, що мають дуже високий оборот за рахунок чого приносять значний дохід.

Формування мінімально необхідних коштів з використанням позикового капіталу відіграє вирішальну роль у підтримці високої прибутковості та ліквідності підприємства. Нестача капіталу призводить до нездатності підтримати відповідний рівень постійного підприємництва, а

відсутність доступних коштів обмежує господарські операції, внутрішні інвестиції і так далі.

Використання різних видів боргу на підприємствах допомагає прискорити процес обороту коштів, збільшити рентабельність вкладеного капіталу, підвищити ефективність роботи.

Традиційні джерела боргу, в розвиненій системі товарно-грошових відносин, пов'язані з особливостями кругообігу капіталу при відтворювальному процесі.

Сьогодні економічна діяльність підприємств має істотний вплив на торгівлю та економіку. Динамічне зростання основних показників підприємств будь-якого сектору економіки має вирішальне значення для вирішення проблем щодо ефективної економічної діяльності, потреб економіки, населення та досягнення європейських стандартів обслуговування.

Аналіз структури капіталу є однією з найбільш важливих і складних проблеми, яку потрібно вирішити в процесі управління фінансами підприємства.

Тому існує потреба зрозуміти поняття «оптимізації структури капіталу».

Суть принципу оптимізації полягає у виборі такого рішення, що дає можливість враховувати внутрішні спроможності та зовнішні умови підприємства. Оптимізація – це вибір економічного показника, що дозволяє порівняти ефективність будь-яких рішень.

Оптимізація структури капіталу – це співвідношення між власним капіталом та боргом, що забезпечується найбільш ефективною пропорційністю між прибутковістю і фінансовою стабільністю підприємства.

В даний час найбільш широко розвинені західними теоретиками-фінансистами дві основні теорії, які конкурують між собою – статична та ієрархічна теорія структура капіталу.

Проте на практиці, менеджери вважають за краще не використовувати теорії та моделі, а прості евристичні підходи, за допомогою яких можна зрозуміти алгоритми вирішення проблеми.

При формуванні оптимальної структури капіталу підприємства слід враховувати вплив суб'єктивних та об'єктивних факторів.

Також доцільно зазначити, підприємство не впливає на фактори навколишнього середовища і їх слід сприймати як даність. Фактори внутрішнього середовища піддаються коригуванню шляхом прийняття та впровадження різних управлінських рішень.

Таким чином, оптимізація структури капіталу є важливим кроком у стратегічному плануванні, яка полягає у визначенні значення коефіцієнта між власним капіталом та вартістю залучених коштів підприємств.

Список літератури

1. Білоченко А.М. Фінансовий капітал в Україні: особливості формування та перспективи розвитку. Фінанси України. 2008. № 3. С. 94-100.
2. Давиденко Н.М. Фінансовий леверидж в оптимізації структури капіталу акціонерних товариств. Агросвіт. 2015. № 1. С. 10-13.
3. Куц. Л.Л. Капітал підприємства: формування та використання. Опорний конспект лекцій. Тернопіль, ТНЕУ, 2012. 114 с.

УДК:352.07(1-22):321.74

Іванова Л.С. канд. екон. наук.

Білоцерківський національний аграрний університет

Особливості прояву народовладдя в управлінні сільської громади

Висвітлено особливості прояву народовладдя в управлінні сільських громад на сучасному етапі проведення адміністративних реформ у державі. Розкрито специфіку вибору управлінців сільськими громадами.

Ключові слова: управління, самоврядування, сільські громади, органи управління, колективна солідарність.

Місцеве самоврядування є за своєю природою соціальним інститутом і являє собою одну з форм самоорганізації суспільства [1]. Один із суб'єктів самоврядування - сільські місцеві співтовариства. Сільське співтовариство можна визначити як об'єднання громадян, які проживають в сільському населеному пункті, яке має власність громади, місцевий бюджет, виборний представницький орган місцевого самоврядування.

Управління в сільських поселеннях має суттєву специфіку в порівнянні з містами, що обумовлено певними чинниками: відносно мала територіальна концентрація населення; переважання сільськогосподарського виробництва; сезонність та неповна зайнятість працездатного населення; низький рівень матеріального забезпечення жителів сільського населення; слабо розвинена виробнича і соціальна інфраструктура; низький рівень благоустрою сільського населеного пункту, а також розвиток медичного, побутового та інших видів обслуговування; проблема доступу до отримання освіти; властиві для даного регіону традиції та звичаї тощо.

Низький рівень соціально-економічний розвиток сільських населених пунктів, розшарування в рівнях якості життя між містом та селом спричинили міграцію сільських жителів в міста та за кордон, що загострило проблему відтворення кадрів на селі [2].

Спостерігаючи на протязі тривалого історичного періоду часу невдалі спроби адміністративних реформ, значна частина сільських жителів з настоюю відноситься до нововведень щодо процесу децентралізації. Крім того, історично протягом багатьох поколінь в середовищі сільського